

Uskova ja politiikka

Tuleeko uskovan osallistua yhteisten asioiden hoitoon, joka tapahtuu politiikan välityksellä? Tämä kysymys askarruttaa jatkuvasti uskovia. Toisaalta on Raamatun ohje, jonka mukaan uskovan tulee olla valona ja suolana, mutta toisaalta taas monen sisimmässä on epätietoisuus: onko poliittinen toiminta uskovan pyhälle ja korkealle kutsumukselle sopiva tehtävä? Apostoli Paavali vetoaa meihin vakavasti: *"Niin kehotan siis minä, joka olen vankina Herrassa, teitä vaeltamaan, niin kuin saamanne kutsumuksen arvo vaatii"* (Ef.4:1).

Kuka on uskova?

Uskova on uskoon tullut ja pelastuksen kokenut ihminen. Hän on päässyt Jumalan lapseksi. Hänet on siirretty Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan. Hänestä on tullut taivaan valtakunnan kansalainen. Hän on matkalla taivaaseen, mutta samalla hänen elämänsä sisältö määräytyy tästä päämäärästä käsin. Hän on taivaan "suurlähettiläs" täällä maan päällä. Hänen tehtävänsä on pitää taivaan valtakuntaa esillä ja ajaa sen etuja tässä maailmassa. Hänen koko elämänsä tulee olla pyhitetty "yksin" tälle valtakunnalle. Tätä päämäärää tavoitellessaan uskovan maallisetkin asiat hoituvat: *"Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan"* (Matt.6:33). Hänen "politiikkansa" sisältönä tulee olla taivasten valtakunnan edistäminen. Hänen koko elämänsä tulee tähdätä "tuonpuoleisiin": *"Mutta sen minä sanon, veljet: aika on lyhyt; olkoot tästedes nekin, joilla on vaimot, niin kuin ei heillä niitä olisikaan, ja ne, jotka itkevät, niin kuin eivät itkisi, ja ne, jotka iloitsevat, niin kuin eivät iloitsisi, ja ne, jotka ostavat, niin kuin eivät saisi omanansa pitää, ja ne, jotka tätä maailmaa hyödyksensä käyttävät, niin kuin eivät sitä käyttäisi; sillä tämän maailman muoto on katoamassa"* (1 Kor.29-31). Vielä apostoli muistuttaa: *"Mutta meillä on yhdyskuntamme taivaissa"* (Fil.3:20). Tällä Paavali tahtoo sanoa, että yhdyskunta, jonka hyväksi me toimimme ja teemme hartiavoimin työtä, on ylhäällä, ei täällä maan päällä. Meidän yhdyskuntamme ja siihen liittyvä hallituspaikkamme on taivaissa! Tämän nykyisen maailman suhteen uskovien haasteena on, että ihmiset pelastuisivat "nykyisestä pahasta maailmanajasta", Apt.2:40; Gal.1:4.

Mitä on politiikka?

Politiikka on "yhteisten asioiden hoitamista", asioiden, jotka koskettavat jokaista kansalaista. Samalla meidän tulee tähän välttämättä lisätä: yhteisten **maallisten** asioiden hoitamista. On syytä painottaa, etteivät hengelliset asiat kuulu ollenkaan politiikan avulla hoidettavien asioiden piiriin. Jos esimerkiksi eduskunnassa on 199 edustajaa, joiden päämääränä on panna asiat kuntoon tässä nykyisessä pahassa maailmanajassa ja 1, joka on toisen (Jumalan iankaikkisen) valtakunnan edusmies, me ymmärrämme tilanteen ongelmallisuuden. Seuraavana eteemme nousee luonnostaan kysymys, ketkä tässä tilanteessa ovat väärässä paikassa, kumman valtakunnan edustajat? Minusta Jumalan valtakunnan edustaja, koska eduskuntatalo on tehty nimenomaan nykyisen maailman asioiden hoitoa varten. Jos olisimme kirkossa, ratkaisu olisi tietysti päinvastainen.

Uskova väärässä paikassa

Henkilö, joka lähtee eduskuntaan hoitamaan "taivasasioita", on käsittänyt tehtävänsä väärin. Se taas on eri asia, jos hän jo alussa rehellisesti tunnustaa lähtevänsä sinne hoitamaan muiden kanssa maallisia, tämänpuoleisia asioita - silloin ei luonnollisesti ristiriitaa synny. Tämän jälkeen tietysti ajaudumme kysymykseen: täyttääkö hän tällöin uskovan korkeaa kutsumusta? Poliitikkaan ei sovi kenenkään lähteä hengellisiä asioita hoitamaan. Tällaisen "ketunhäntä kainalossa" kulkemisen ja esiintymisen kansalaiset aivan oikeutetusti tuomitsevat - politiikan avulla hoidetaan ainoastaan tämän elämän asioita! Poliitiikan **sisin olemus** on juuri maallisten asioiden hoitoa. Se keskittyy kansalaisten maallisen leivän hankintaan tavalla tai toisella. Uskova, joka käsittää poliittisen areenan hengellisen sanoman esiintuontipaikaksi, on ehdottomasti ymmärtänyt väärin tehtävänsä. Ne, jotka haluavat hoitaa poliittisella areenalla hengellisiä asioita, kokevat erinomaisia vaikeuksia, saavat paljon sotkua aikaan, vahingoittavat Jumalan valtakuntaa ja ovat "väärässä kyökissä".

Eduskunnassa hoidetaan maallisia asioita

Jos ja kun politiikassa pyritään tulojen tasaukseen, köyhien auttamiseen ja kaikkeen muuhunkin myös kristilliseltä kannalta hyväksyttäviin ja suositeltaviin hyviin asioihin, asia ei muutu miksiäkään siitä, että politiikassa rakennamme "tätä näkyvää, tuhoon tuomittua maailmaa", ja se ei ole uskovan kutsumus. **Olkoon kansanedustajalla miten uskonnollinen viiteryhmä tahansa, olkoot hänen periaatteensa ja vakaumuksensa miten hurskaita tahansa, eduskunnassa hän on ryhmässä, joka pyrkii rakentamaan, kuntoon saattamaan ja parantamaan tätä maailmaa!** Samanaikaisesti uskova on luonnollisesti poissa ryhmästä, joka kilvoittelee ja jonka koko huomio on kiinnittynyt Jumalan tulevan valtakunnan rakentamiseen. Tässä on uskovalla valinnanpaikka. On liian vaativa tehtävä olla kahden (niin erilaisen) valtakunnan edustaja ja suurlähettiläs. Ja lisäksi: tässä kaksoisrooli on aivan mahdoton yhdistelmä: *"Ei kukaan voi palvella kahta herraa"* (Matt.6:24). Tämä uskovan on ehdottomasti hyväksyttävä ja tähän alistuttava.

Uskovan korkeampi kutsumus

Politiikassa keskitytään Taivaallisen Isän koko ihmiskunnalle antaman **maallisen hyvän**, kakun jakamiseen, mutta siinä ei lainkaan puututa kysymykseen, kuinka ihminen pääsee osalliseksi "taivaallisesta", iankaikkisesta lahjasta ja pelastuu. **Tämä on kaikkina aikoina ollut rajattuna politiikan ulkopuolelle. Tätä rajaa tulee tämän päivänkin uskovan pyhässä pelossa kunnioittaa, muutoin menevät "puurot ja vellit sekaisin".** Uskova tekee asialleen (evankeliumille) karhunpalveluksen, jos hän yrittää ujuttaa uskon asian poliittisen kehän sisään, poliitikkojen temmellyskentällä hoidettavaksi. Samoin kirkko tekee itselleen karhunpalveluksen palkatessaan poliitikot kirkon remonttiin. Maallisten asioiden hoitoa ei tule halveksua eikä väheksyä, mutta uskova on saanut kutsun, koulutuksen ja hänellä on pätevyys paljon, äärettömästi korkeampaan virkaan. Hänet on kutsuttu paljon suurempaan tehtävään ja paljon suuremman valtakunnan leipiin - kokopäiväiseen työhön. Hänen ei tule "myydä henerokasta esikoisoikeuttaan" (1 Moos.25:29-34), vaikka kuinka olisi näännyksissä ja "nälkä" sen ruuan (ihmissuosion ja -kunnian) perään, mitä tämä maailma antaa. Toimiessaan täysipainoisesti Jumalan valtakunnan työssä uskova vaikuttaa myös parhaiden (ja Jumalan tahtomalla tavalla) yhteiskunnalliseen elämäään. Uskovien hakeutuminen poliittiselle areenalle kertoo osaltaan kansankirkon pahoinvoinnista ja konkurssitilasta. Kirkon väärä ja puolinen evankeliumi saa aikaan turhautumista; uskovat lähtevät etsimään "lisäbisnestä" hengellisessä mielessä. Jos uskova on kuuliainen Jumalan sanalle, hän tuo siunauksen myös yhteiskuntaan; hänellä on Jumalan siunaus aina mukanaan. Paavali kirjoittaa: *"Ja minä tiedän, että tullessani teidän tykönnne tulen Kristuksen täydellinen siunaus mukani"* (Room.15:29).

Jeesus ja maallinen valta

Jeesus on taivaan ja maan Herra, mutta hän ei osallistunut täällä maan päällä eläessään vallankäyttöön. Hän korosti palvelijan asemaansa: *"niin kuin ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä"* Matt.20:28). Joku tuli Jeesuksen luo ja pyysi Jeesuksen apua maallisen riita-asian ratkaisussa, mutta Jeesus kieltäytyi ja ilmoitti, ettei maallisen vallankäyttö kuulunut hänen tehtäviinsä: *"Niin muuan mies kansanjoukosta sanoi hänelle: 'Opettaja, sano minun veljelleni, että hän jakaisi kanssani perinnön'. Mutta hän vastasi hänelle: 'Ihminen, kuka on minut asettanut teille tuomariksi tai jakomieheksi?'"* (Luuk.12:13-14). Jeesus ei alentunut maalliseksi hallitusherraksi. Kiusaaja tarjosi Jeesukselle koko maailman herruutta, mutta Jeesus voitti tämän kiusauksen, Luuk.4:6-7. Jeesus sanoo: *"Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta"* (Joh.18:36).

Apostolit kuningasten edessä

Apostolit ja monet Herran omat ovat kyllä joutuneet kuningastenkin kanssa tekemisiin: *"Minä puhun sinun todistuksistasi kuningasten edessä, enkä häpeään joudu"* (Ps.119:46). Tällöin ei tavallisesti ole kuitenkaan ollut kysymyksessä hallituskuvioihin osallistuminen, vaan oikeusprosessi, ylin tuomioistuin. Jeesus sanoo: *"teidät viedään maaherrain ja kuningasten eteen minun tähteni"* (Matt.10:19). Uskovat ovat usein joutuneet virallisen kirkon vainoamiksi, joka taas on käyttänyt työrukkasenaan ja likaisen työn tekijänä valtiovaltaa. Ymmärrämme,

että tästä näkökulmasta uskovalla kuninkaan edestä on lyhyempi matka vankilaan kuin yhteiskunnan hallituspaikoille.

Apostolit eivät jättäneet esimerkkiä osallistumisesta maalliseen hallintaan. On vaikeaa kuvitella apostoleja barrikadeilla esim. Israelin itsenäisyyden puolesta. Ehkäpä jonkinlainen esimerkki uskonnollis-isänmaallisesta toiminnasta on löydettävissä Vanhan Testamentin apokryfikirjoihin kuuluvista 1. ja 2. Makkabilaiskirjeestä. Apostolit olivat asialla evankeliumin tähden. He odottivat tulevaa maailman aikaa ja Herran paluuta. He eivät "sotkeutuneet" yhteiskunnallisten asioiden hoitoon, vaan keskittivät kaiken huomionsa Jumalan valtakunnan tulemiseen. He olivat täysin "tulevan valtakunnan lumoissa". Apostolit eivät halunneet tietää mitään "tämän maailman" kukistuvien hallitusherrojen viisaudesta: *"Kuitenkin me puhumme viisautta täydellisten seurassa, mutta emme tämän maailman viisautta emmekä tämän maailman valtiasten, jotka kukistuvat"* (1 Kor.2:6).

Vieraat ja muukalaiset eivät kuulu hallitukseen

Usein kunnianhimo ja vallan tavoittelu ovat motiiveina hallituspaikkoja haettaessa - liekö uskovakaan näistä täysin vapaa? Paavali neuvoo: *"Älkää korkeita mielitelkö, vaan tyytykää alhaisiin oloihin"* (Room.12:16). Uskova on **uuden aionin** ihminen. Hän on täällä "vieras" ja "muukalainen": *"Uskossa nämä kaikki kuolivat...tunnustaneet olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä"* (Hebr.11:13). Vieraita ja muukalaisia ei haluta maata hallitsemaan, vaan mieluiten oman maan kansalaisia. Oikeastaan muukalaisuus sisältää ajatuksen siitä, että on "pihalla" ko. maan asioista. Häneltä puuttuu tarpeellinen asiantuntemus ja pätevyys yhteisten asioiden hoitoon. Täsmälleen sama tilanne on epäuskoisella poliitikolla seurakunnallisten asioiden hoidossa. Israelissa muukalaisella ei ollut oikeutta johtaviin yhteiskunnallisiin paikkoihin, 5 Moos.17:15. Toisaalta muukalaiset eivät itse välttämättä edes hallituspaikkoja haluakaan maassa, joka ei ole heidän varsinainen kotimaansa - hehän ovat toivoretkeläisiä ja ohikulkumatkalla! Maailmakin oudoksuu, jos uskovat, nuo muukalaiset pyrkivät hallitsemaan. Suruttomat sodomalaiset antoivat terveellisen muistutuksen hurskaalle Lootille, joka saattoi olla peräti pormestari (istui kaupungin portissa, 1 Moos.19:1): *"Tuo yksi on tullut tänne asumaan muukalaisena, ja yhtä kaikki hän alati pyrkii hallitsemaan"* (1 Moos.19:9). Ei liene väärin päätelty, jos ajattelemme, että Lootin korkea hallitusvirka osaltaan oli koitua hänen kohtalokseen: oli perin työlästä jättää tuhoon tuomittu kaupunki. Enkelit joutuivat raahaamaan tuon "kristillistä vastuuta kantavan hallitusherran" ulkopuolelle tuhoon tuomitun Sodomian: *"Ja kun hän vielä vitkasteli, tarttuivat miehet hänen käteensä sekä hänen vaimonsa ja molempien tyttäriensä käteen, sillä Herra tahtoi säätää hänet, ja veivät hänet ulos ja jättivät hänet ulkopuolelle kaupunkia"* (1 Moos.19:16).

Hallitsijaksi rajan takana

Jeesus ei kannustanut opetuslapsiaan tavoittelemaan maallisia hallituspaikkoja. Hän tiesi opetuslasten joutuvan syrjityiksi yhteiskunnan kaikilla sektoreilla. Sen sijaan hän suuntasi heidän katseensa tulevaisuuteen, jossa he kyllä pääsevät hallitsemaan: *"Älä pelkää sinä piskuinen lauma; sillä teidän Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan"* (Luuk.12:32). Uskovan tilaan täällä maan päällä kuuluu alistuminen, syrjityksi tuleminen ja kärsiminen. Hän on "ylimääräinen", jolle ei ole käyttöä ja jota ei tarvita; ja turha sitä on kieltää: se viiltää sisimmässä ja tuntuu kipeältä. Hän on jopa tunkio: *"Meistä on tullut kuin mikäkin maailman tunkio, kaikkien hylkimiä, aina tähän päivään asti"* (1 Kor.4:13). Paavali yritti vaikuttaa maallisella areenalla, kun häntä vietiin vangittuna Roomaan. Hän varoitti laivan miehistöä myrskyävän meren vaaroista, mutta kuinka siinä kävi?: *"Mutta sadanpäämies uskoi enemmän perämiestä ja laivanisäntää kuin Paavalin sanoja"* (Apt.27:11). Paavalin sanalla ei ollut painoarvoa, hänellä ei ollut yhteiskunnalliseen päätökseen tarvittavaa arvovaltaa. Usein katsotaan, että uskoon tuleminen tekee ihmisen "hulluksi". Poliittisella areenalla tähän hulluuteen liittyy olennaisena osana uskovan mielenkiinnon kohdistuminen tämän näkyväisen maailman rakentamisen sijasta iankaikkisen valtakunnan rakentamiseen. Näiden kahden rakentajan välillä on "ammottava kuilu". Toinen puhuu aidasta ja toinen aidan seipästä! Se, joka rakentaa näkyväistä ja katoavaa valtakuntaa, ei voi olla yhtä mieltä sen kanssa, joka työskentelee Jumalan näkymättömän ja järkkymättömän valtakunnan hyväksi. Pietari näki vanhurskauden toteutuvan vasta tämän maailman ajan jälkeen: *"Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu"* (2 Piet.3:13). Raamatun eskatologiaan paneutuminen vie kyllä liian innon ja toiveet maailman parantamiselta.

Kirkkohistorian opetus

Kirkkohistoria todistaa, etteivät Jumalan valitsema miehet ole yleensä olleet merkittäviä yhteiskunnallisia vaikuttajia. Heidät on yhteiskunta lähinnä noteerannut rauhan häiritsijöinä ja muina tihutyön tekijöinä. **Luther** kirjoittaa: *"Eikähän maailmalla olekaan sitä armoa, että se kiittelisi hurskasten hyviä tekoja, puhumattakaan siitä, että se antaisi niistä korvausta; sillä se ei niitä huomaa, ja, jos huomaakin, se ei arvostele niitä hyviksi teoiksi, vaan häijymmiksi tihutöiksi, ja ne, jotka sellaisia tekevät, se potkii pois maailmasta ihmiskunnan turmiollisimpana ruttona. Niinhän Kristuskin, maailman Vapahtaja, sai äärettömän suurista ja sanomattomista hyvistä teoistaan osakseen häpeällisimmän ristinkuoleman. Samoin tuli apostoleista, jotka toivat maailmalle armon ja iankaikkisen elämän sanan, 'kaiken maailman tunkio ja joka miehen hylky' (1 Kor.4:13)"* (Gal.kirj.sel.ss.401-402).

Luther puhui "kahden regimentin" opista. Ajatus ansaitsee tulla huomioituksi. Tosin Lutherilta tässä yhteydessä oli jäänyt taka-alalle Raamatun näkökulma, jonka mukaan "koko maailma on pahan vallassa", **1 Joh.5:19**. Toisaalta on huomattava, että aivan liian vähän on teologioiden parissa paneuduttu ongelmaan, **kuinka sovittaa tässä maailmassa yhteen Jumalan kaikkivaltius ja Saatana Jumalan kahlekoirana**. Lutherkin yritti järjestellä yhteiskunnallisia asioita talonpoikaikapinan yhteydessä, mutta tulos oli surkea. Lutherin mielestä "jumalaton, mutta hyvä hallitsija on parempi kuin hurskas ja huono". Ehkä uskovien tulisi entistä useammin tyytyä vain hengellisen alueen eksperteiksi. Näin jopa siitäkin huolimatta, että vastapuolelta tulisi tarjous: *"Me tahdomme rakentaa yhdessä teidän kanssanne"* (Esra 4:1-3).

Herätysliikkeet ovat syntyneet Pyhän Hengen vaikuttaman herätyksen tuloksena. Niissä on (nimenomaan alussa) havaittavissa Jumalan selkeä toiminta. Hyvin harvoja poikkeuksia (Wilhelmi Malmivaara ja jotkut muut) lukuun ottamatta nämä liikkeet alkuvoimassaan keskittyivät hengelliseen regimenttiin. Alkupalavuuden sammuttua on syntynyt tyhjiötä yritetty täyttää, mikä mitenkään.

Väärin tulkittu lähetyskäsky

Jeesuksen antamaan kaste- ja lähetyskäskyyn (**Matt.28:18-20**) ei sisälly avointa eikä piilotettua käskyä, kehoitusta tai velvoitetta tehdä nykyisestä maailmasta tuhatvuotinen (Kristuksen) valtakunta. Muutoinhan tästä valtakunnasta ei puhuttaisi kokonaan erillisenä asiana. Lähetyskäsky velvoittaa kutsumaan ihmisiä tulevaan Jumalan valtakuntaan ja samalla tekemään heistä myös tämän valtakunnan kansalaisia. Jeesus ei käskenyttä lähetyskäskyssä tekemään kansoja kansakuntina opetuslapsikseen, vaan yksityisiä ihmisiä kansoista. Ne, jotka ottavat Jumalan valtakunnan kutsun vastaan, pääsevät tulevaan valtakuntaan. Toisaalta taas kutsun ottavat vastaan ne, jotka ovat "säädetty" iankaikkiseen elämään: *"Sen kuullessansa pakanat iloitsivat ja ylistivät Herran sanaa ja uskoivat, kaikki, jotka olivat säädetty iankaikkiseen elämään"* (**Apt.13:48**).

Väärä oppi tuhatvuotisesta valtakunnasta taustalla

Optimistisuus uskovien vaikuttamisen suhteen yhteiskunnassa perustuu väärään tulkintaan tuhatvuotisesta valtakunnasta: on ajateltu, että tämä valtakunta toteutuu ja tulee voimaan uskovien puurtamisen tuloksena. On uskovia, jotka väärässä valtakuntailluudessa räiskyvät ja paukkavat luullen voivansa pystyttää Jumalan valtakunnan näkyvässä muodossa suomalaiselle maaperälle. Vennamolaistyyllisellä riehunnalla he lyövät kaiken entisen totaalisesti maahan: rosvot kiinni! Intoilussa oikeuden, totuuden ja Jumalan valtakunnan toteutumiseksi ollaan valmiita vallankumousohengessä lyömään maahan kaikki nykyinen esivalta. Niin hengelliseltä kuin tämä riehunta saattaakin näyttää, siitä on löydettävissä selvästi antikristilliset piirteet. Se on "laittomuuden valtaan pääsyä" (anarkismia). Anarkismi pyhitetään kansanvallalla, kansa on esivalta, "kyllä kansa tietää"! Välineenä uuteen oikeudenmukaiseen ja vanhurskaaseen yhteiskuntaan nähdään "kansalaistottelemattomuus", siis: laitetaan kansa asialle. Raamatun tie tuhatvuotiseen valtakuntaan ei ole suinkaan kansan agiteeraaminen barrikadeille. On kovin murheellista ja hälyttävää, että jotkut kristilliset piiritkin ovat niin sokaistuneita, että harhautuvat vannomaan kansanvallan nimiin.

Tällaisessa suuren puhdin kristillisyydessä unohdetaan tyystin lähtökohta, vastustajan mittasuhteet ja voima - ja Raamatun eskatologia! Myös tässä on vaihdettu hengen aseet lihan käsivarteen: *"Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot"* (**Sak.4:6**). *"Vaikka me vaellammekin lihassa, emme kuitenkaan lihan mukaan sodi; sillä meidän sota-aseemme eivät ole lihalliset, vaan ne ovat voimalliset Jumalan edessä hajottamaan maahan linnoituksia"* (**2 Kor.10:3-4**). Raamatussa ilmoitetulle jumalalliselle vanhurskaudelle ei löydy kasvupohjaa eikä sijaa nykyisessä pahassa, Jumalaa vastaan kapinoivassa maailmassa. Unohdetaan, että suurin osa kansasta on Jumalan valtakunnan ulkopuolella, eikä heistä näin ollen ole lainkaan apua tämän valtakunnan voimaansaattamisessa. Toisaalta unohdetaan, ettei tuhatvuotinen valtakunta astu voimaan edes

uskovienkaan uhoamisen ja toiminnan kautta, vaan Jumala perustaa sen aikanaan kukistamalla ja murskaamalla nykyiset hallitukset: *"Sinun sitä katsellessasi irtautui kivilohekare - ei ihmiskäden voimasta - ja iski kuvapatsasta jalkoihin, jotka olivat rautaa ja savea, ja murskasi ne...Mutta niiden kuningasten päivinä on taivaan Jumala pystyttävä valtakunnan, joka on kukistumaton iankaikkisesti ja jonka valtaa ei toiselle kansalle anneta. Se on musertava kaikki ne muut valtakunnat ja tekevä niistä lopun, mutta se itse on pysyvä iankaikkisesti"* (Dan.2:34,44).

Ne jotka pyrkivät tekemään suomalaisesta yhteiskunnasta kristillistä ohi Raamatun järjestyksen, unohtavat, ettei Jumalan valtakunta tule tässä maailmassa voimaan ihmisponnistusten kautta hiljaisen kehitysprosessin tuloksena, vaan Jumalan voimallisen asioihin puuttumisen, katastrofin kautta! Suomalaisten puuhamiesten olisi tarpeen noutaa kristilliset realiteetit Raamatun eskatologiasta. Raamatusta ei löydy ohjetta ja mallia eikä myöskään kehoitusta Jumalan valtakunnan voimaansaattamiseksi Saatanan hallitsemassa maailmassa. Raamatun ratkaisu ongelmaan on "Saatanan sitominen" ennen tuhatvuotista valtakuntaa, [Ilm.20:1-2](#).

Rooman kirkko varoittava esimerkki

Juutalaisuus ja Roomalaiskatolinen kirkko ovat elävä esimerkki siitä, kuinka kirkko voi harhautua tehtävässään. Rooman kirkko on siirtynyt sielujen pelastuksen linjalta maailman parantajaksi ja muuttajaksi. Se on kouluesimerkki siitä, kuinka maalliset ja hengelliset voidaan perusteellisesti sekoittaa. Rooman kirkon taholta aivan ilmeisesti pyritään ihmisvoimin aikaansaamaan tuhatvuotista valtakuntaa. Siellä ei haluta alistua siihen Raamatun ilmoitukseen, että Saatanana on tämän maailman ruhtinas.

Yhteiskunnalliseen muutokseen tulisi pyrkiä "sydänten vallankumousten kautta", eikä ensi sijassa yhteiskunnallisten rakenteiden muuttamisella. On huomattava, että Raamatun tie uuteen yhteiskuntaan on yksilöiden uudestisyntyminen; mutta ei kuitenkaan siten, että lopulta näitä uudestisyntyneitä olisi riittämiin hallitsemaan koko maailmaa, vaan ihmiset uudestisyntytetään tulevaa maailmanaikaa ja sen hallintaa varten, tulevaa "yhdyksuntaa" varten, [Fil.3:20](#).

Harhautunut kristillinen politiikka

Jos kansaa pyritään kristillistämään ja vanhurskautta pitämään voimassa patistamalla kääntymättömiä noudattamaan Jumalan sanan ohjeita, silloin ollaan hedelmättömällä lain tiellä. Vaikuttaa siltä, että **tämä on ainut esim. eduskuntatalon sisälle ja yleensä politiikkaan sopiva kristillisyyden muoto.** Siis pompataan kääntymyksen, vanhurskauttamisen ja uudestisyntymisen yli ja lähdetään kääntymättömille opettamaan Jumalan sanan mukaista elämää ja käyttäytymistä - lähdetään siitä, että ollaan Jumalan kansan kanssa tekemisissä! Tälle ei Raamatusta löydy kuitenkaan mitään perustetta. Tämä on hyödytöntä ja hedelmätöntä moralismia, jota mm. fariseukset ja kirjanoppineet harjoittivat.

Uskovan välineenä ja aseena maailman muuttamisessa on evankeliumi! **Poliittiselle areenalle ei ole annettu muuta tai toista välinettä.** Kapakkaan ja eduskuntaan uskova menee samoin varustein ja eväin. Evankeliumi merkitsee sitä, että ihmisistä tehdään kristittyjä uudestisyntymisen kautta. Tämä on seurakunnan ja jokaisen uskovan tehtävä. Missään ei uskova saa tyytyä vähempään kuin sielujen pelastukseen! On vähän arvoa sillä, vaikka puoli kansankuntaa saataisiin ulkonaisesti hieman jumalisemmaksi ilman että ihmiset kokevat pelastuksen ja uudestisyntyvät. Meidän tehtävämme ei ole tehdä "kunnon kansalaisia" eikä kunnon (kristillistä) yhteiskuntaa, vaan pelastaa ihmiset tästä nykyisestä pahasta maailmanajasta ([Gal.1:4](#)) - **evankeliumilla.**

Uskovan ongelmat politiikassa

On luonnollista, että jos uskova lähtee johonkin ilman lupaa ja ilman Jumalan käskyä, Jumala laittaa puomeja tielle. Ensiksikin hallitustehtäviin valinta perustuu kansansuosioon. Ketään ei laiteta ehdolle maallisiin hallintoelimiin, ellei ole kansaa takana. Hallituspaikkoja tavoittelevan uskovan on siis jo heti aluksi lähdettävä epäraamatullisille vesille: hankkimaan kansansuosiota. Evankeliumi taas ei merkitse massojen suosiota, vaan sen esillä pitäjä joutuu "ruttotautisen" ja "metelinnostajan" kirjoihin. Olisiko ruttotautisella mahdollisuuksia esim. eduskuntaan? Taitaa moni muu mennä edelle. Jos joku uskova onnistuu pääsemään hallitustehtävään, Jumalan sanasta kiinni pitäminen on vaikeaa. Ensiksi: näkökulma on kokonaan erilainen kuin muilla ja siksi ei löydy yhteistyökumppaneita - jää yksin. Toiseksi: se tietää halveksunnan ja pilkan lisääntymistä. Edelleen on suuri kiusaus kompromisseihin. Joutuu myös tekemään päätöksiä, joilla on varsin vähän tekemistä hengellisyyden

kanssa - turhautuu. Tästä kaikesta seuraa väsyminen ja Hengen palon sammuminen. Vielä on huomioitava aikakysymys: jos uskova tosissaan paneutuu jumalanvaltakunnan työhön, saattaa politiikan harjoitukseen jäädä varsin vähän aikaa. Ydinasia on kuitenkin, että uskova on tällöin vaihtanut Jumalan näkymättömän ja iankaikkisen valtakunnan edustuksen näkyväisen ja tuhoon tuomitun valtakunnan edustukseen.

Uskovan tehtävä esivallan suhteen

Uskovan suhteesta esivaltaan Raamatun yleissääntö kuuluu: *"Jokainen olkoon alamainen sille esivallalle, jonka vallan alla hän on. Sillä ei ole esivaltaa muutoin kuin Jumalalta; ne, jotka ovat, ovat Jumalan asettamat. Sentähden, joka asettuu esivaltaa vastaan, se nousee Jumalan säätämystä vastaan; mutta jotka nousevat vastaan, tuottavat itsellensä tuomion"* (Room.13:1-2). Tämän raamatunkohdan pohjalta voimme suoralta kädeltä sanoa, että ne **jotka provosoivat uskovia käymään esivaltaa vastaan, eivät ole Jumalan asialla!** Uskovan tulee totella esivaltaa (Room.13:1), ellei hän täten joudu asettumaan Jumalan sanaa ja omaatuntoaan vastaan, jolloin hän joutuu sanomaan: *"Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä"* (Apt.5:29)

Jeesus käski antamaan esivallalle sen vaatiman veron: *"Sano siis meille: miten arvelet? Onko luvallista antaa keisarille veroa vai ei?...Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on..."* (Matt.22:17,21).

Uskovan tehtävä on myös **rukoilla** esivallan puolesta: *"Minä kehotan siis ennen kaikkea rukoilemaan...kuningasten ja kaiken esivallan puolesta"* (1 Tim.2:1-2).

Missään kohden ei Raamattu nähdäkseen ole kiihottamassa uskovia esivaltaa vastaan; jopa orjaa kehoitetaan tyytymään osaansa: *"Pysyköön kukin siinä asemassa, missä hänet on kutsuttu. Jos olet kutsuttu orjana, älä sitä murehdi; mutta vaikka voisitkin päästä vapaaksi, niin ole enemmän siinä osassasi. Sillä joka orjana on kutsuttu Herrassa, on Herran vapaa; samoin vapaana kutsuttu on Kristuksen orja"* (1 Kor.7:20-22). Tämä Paavalin lausunto perustuu siihen, että uskoontulo on niin valtava asia, ja toisaalta maallinen elämän taival niin lyhyt, ettei ole merkitystä sillä, missä asemassa maanpäällinen elämä vietetään. Paavali lunasti nämäkin sanansa Filippiäiskirjeessä (ilon kirjeessä), jonka hän kirjoitti vankilassa. Samoin kun hän Silaan kanssa veisasi vankilassa "ylistystä Jumalalle", Apt.16:25. Maallinen elä iloinen ja suruineen on lyhytaikainen, ja sitten uskovalle alkaa iäinen ilo. Maallinen elämä tulee nähdä iäisyysvalossa: *"Sillä tämä hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti"* (2 Kor.4:17). Uskoontulo merkitsee niin suurta asiaa ja "vapautta", ettei orjankahleetkaan muodostu enää ongelmaksi.

Likaista peliä

Aktiivinen osallistuminen on ongelmallista. Sanotaan, että politiikka on likaista peliä, eikä tämä ole vain sanonta; missä on takinkääntäjiä, puolitotuksien ja jopa valheiden puhujia sekä panettelijoita enemmän? Korruptio on myös tuttua korkeimmissa hallituspiireissä. On lähes mahdotonta, että uskovakaan selviäisi tässä "mutapainissa" puhtain puvin. Saatana on tämän maailman ruhtinas ja hän pyrkii miehittämään omistamansa maailman hallituspaikat "omilla miehillään". Jos tähän myllyyn joku uskova pääsee (joutuu), häntä ei välttämättä ilmavallan hallitsijan (Ef.2:2) taholta käsitellä silkkihansikkain. Perkele jakaa maailman hallituspaikkoja "tahtonsa mukaan". Hän sanoi Jeesukselle: *"Sinulle minä annan kaiken tämän valtapiirin ja sen loiston, sillä **minun haltuuni se on annettu, ja minä annan sen, kenelle tahdon"*** (Luuk.4:6).

Jos joku rohkenee tyhmyydessään, hengellisessä ylpeydessään ja itseriittoisuudessaan lähteä "ristirekimentaliteetissa" kyseenalaistamaan Saatanan ylivaltaa maailmassa, hän saa tuta: "yks` sana hänet kaataa", nimittäin tämä Saatanan sana: *"sillä minun haltuuni se on annettu"* (Luuk.4:6).

Emme ole Jumalan kansan kanssa tekemisissä

Jos Raamattu kertoo uskovista hallitusmiehistä kuten Joosefista, Mooseksesta, Daavidista ja Danielista ja muista, jotka "uskon kautta pitivät vanhurskautta voimassa" (Heb.11), ei sovi unohtaa, että tämä kaikki liittyy **Jumalan valitun kansan, Israelin historiaan**. Suomea, sen enempää kuin muitakaan pakanamaita ei voi eikä saa rinnastaa Israeliin. Toisaalta taustalla aivan ilmeisesti kuvittelee kansankirkkoharha: kaikki suomalaiset ovat kasteen perusteella uudestisyntyneet ja näin myös Jumalan kansaa ja Jumalan lapsia! On huomattava myös, että monet niistä, jotka haluavat olla vanhurskautta voimaansaattamassa yhteiskunnassa, eivät kannu lainkaan huolta ja vastuuta siitä, että omassa hengellisessä yhteisössä, kirkossa, Jumalan sana ja tahto olisivat määräämässä. Jos heillä olisi oikea uudistamisinto, he "alkaisivat Jerusalemissa" (Luuk.24:47), so. Suomen

ev.lut.kirkosta! Kun he pomppaavat kirkon yli, he hylkäävät Raamatun järjestyksen ja osoittavat, etteivät he eivät ole puhtain paperein liikkeellä. He pitävät suurta melua valtiollisista vääryyksistä, mutta vaikenevat ilmeisistä epäkohdista kirkossa. He "puuhailevat sellaisessa, mikä ei heille kuulu", (2 Tess.3:11). Kuitenkin **hengellisen ihmisen tulisi hengellisestä yhteisöstä käsin, hengellisen kirjan (Raamatun) avulla pyrkiä yhteiskunnan uudistukseen! Tässä on tie!**

Jumalan valinta

Jumalan valinta osoittaa, että maailman valtaapitävät ovat jääneet Jumalan valinnan ulkopuolelle: "*Sillä katsokaa, veljet, omaa kutsumistanne: ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista*" (1 Kor.1:26). Tämän maailman hallitusherroilla lienee usein "rikkaan miehen osa": "*Sinä eläessäsi sait hyväsi, ja Lasarus samoin sai pahaa; mutta nyt hän täällä saa lohdutusta, sinä taas kärsit tuskaa*" (Luuk.16:25). Rikkaus tuo valtaa ja valta puolestaan rikkautta. Uskovan tulee kavahtaa tätä houkutusta. Vaihtoehtoina Raamattu esittää: hyvä osa ajassa tai rajan takana.

Oikea kanava yhteiskunnan muuttamiseen

Jos uskova ei voi poliittisen toiminnan kautta remonteerata suomalaista yhteiskuntaa, onko hänellä sitten lainkaan mahdollisuuksia vaikuttamiseen? Poliitikan kautta ei, mutta sopivakin kanava löytyy - kirkko. Kirkkokanavan kautta päästään samaisen kansan muuttamiseen käsiksi, koska n. 90 % kansasta kuuluu kirkkoon. Miksi poliitikan saralle hamuavat uskovat eivät ota tätä vaihtoehtoa vakavasti, vaikka se olisi heille mitä luonnollisin kanava? Laitetaan vanhurskaus ja Jumalan sana voimaan kirkossa, niin samalla koko kansa kristillistyy! Saatetaan vanhurskaus voimaan yhteiskunnassa kirkon välityksellä. Kirkossa on lupa, soveliasta ja tärkeää pitää Jumalan sanaa esillä. Siellä uskovat Raamattunsa kanssa ovat oikeassa elementissään. Kirkosta käsin uskovat voivat hyvällä omallatunnolla ja Raamattu tukenaan muuttaa yhteiskuntaa. Tarttukaamme tähän mahdollisuuteen! Aloittakaamme johtoportaasta: teologinen tiedekunta uusiksi, harhaiset papit ja piispat ulos kirkosta ja uskovat **miehet** tilalle.

Näin saamme muutoksen kirkon kautta koko yhteiskunnassa. Suomen uskovat: ottakaa tämä haaste vastaan! Sisaret ja veljet, te joilla on into saattaa vanhurskaus voimaan suomalaisessa yhteiskunnassa: kirkon kautta muuttamaan yhteiskuntaa! Silloin ette ole Raamattuinenne mitään "hämärämiehiä", jotka vallanhalussaan hiippailevat todelliset tarkoitusperänsä peittäen vierailta areenoilla ja salaavat, mitä he todellisudessa ovat kaupalla.

Seurakuntavaalit ja politiikka

Poliitikalla hoidetaan **tämän maailman asioita**, mutta seurakunta taas keskittyy nimenomaan Jumalan iankaikkisen valtakunnan asioihin. Poliitiikka on seurakunnassa vieraalla maaperällä. Se on siellä "porto", jolle tulisi antaa kyytiä.

Kansankirkossa on maailman kanssa yhteistyö sujunut jo kauan saumattomasti. Tätä yhteistyötä lujitettiin, tiivistettiin ja laillistettiin v.1994 sallimalla seurakuntavaaleissa poliittisten tunnusten käyttö. Poliittisiin puolueisiin kuuluvat tämän puoleisen maailman ekspertit. Poliittisten puolueiden kirkkoon tulon myötä seurakunnankin hallituspaikat täytetään tämän maailman asiantuntijoilla so. niillä, jotka ovat erikoistuneet tämän pahan, avionrikkojan ja tuhoon tuomitun maailman hallintaan. Lähtevätkö uskovat moiseen kisaan mukaan? Poliittisen koneiston kautta ja myötä rekisteröitiin maailman mukaan tulo kirkon ratkaisuihin. Kirkko, jonka piti olla tuonpuoleisten edustaja, on poliittisten päättäjien kautta kaapattu avoimesti ja röyhkeästi palvelemaan tämän maailman tarkoitusperiä. Alkuperäinen apostolinen kirkko ei ollut tästä maailmasta, vaan se oli tuonpuoleisen edustaja. Nyt meillä on kirkko, joka on maallisten instituutioiden jatke ja osa niitä.

Yhteenveto

Joudumme yhteenvetona toteamaan, ettei uskovan kutsumuksena ole olla tämän maailman parantajana poliittisten puolueiden välityksellä. Jos hän on innostunut yhteiskunnan muuttamisesta, hänen tulee valita siihen "hengellinen" kanava, kirkko. Samalla joudumme myös toteamaan, ettei uskovan tule osallistua toistaiseksi

kirkonkaan hallintoon, koska kirkkokin on turmeltu sinne tungetulla vieraalla aineksella ja se on näin politiikan välityksellä virallisesti luovutettu Jumalalle vihamielisten voimien käsiin. Mitä taas on ajateltava sellaisen kirkon jäsenyydestä, jota hallitaan "tämän maailman ruhtinaan toimesta" poliitikkojen välityksellä? Tällainen kirkko tarvitsisi perusteellisen uskonpuhdistuksen. Monet ajattelevat, että kirkon ongelmat ovat niin suuret ja sen sairaus niin vaikea, ettei sitä ole mahdollista uudistaa, vaan tarvitaan kokonaan **uusi kirkko!** Jos joku tästä huolimatta pitää tiukasti kiinni yhteiskunnallisesta vaikuttamisesta, hänelle suosittelisin: lähde mukaan kirkkokanavan tervehdyttämiseen ja sitä kautta yhteiskunnan muuttamiseen. Tule mukaan perustamaan kirkkoa, jolla on voimaa myös muuttaa yhteiskuntaa!

Jos nyt kaiken tämän jälkeen tuntuu, että uskovan on Suomessa perin vaikeaa saada jalkaansa yhteiskunnan oven rakoon, niin voi ottaa lohdutukseksi Lutherin kahden regimentin opin. Ei uskovien ulkopuolelle jääminen merkitse katastrofia. Siellä, missä noudatetaan Sanaa, kaikki lopulta järjestyy parhain päin. Tapahtuminen jää **Jumalan murheeksi.**

Jeesus sanoo: **"Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta"** (Joh.18:36).

Väinö Hotti

Valoa ristiltä 7-8/1998

